

TERESA, ROSA I ERNESTINA

i Ves qui m'ho havia de dir que la meua passió per les dones, si
 em descuido, em du a la ^{guàrdia:} ~~passió~~! Car no es tracte de xafarderia ni de
 curiositat, sinó de l'afany per conèixer millor aquest ésser rival
 i ~~estraner,~~ estrany i familiar que és la dona el que em va fer cometre
 la imprudència de l'altre dia. A desgrat de la camaraderia actual
 i d'haver volgut esborrar les fronteres que ens separen o distan-
 cien de la dona, hi ha sempre en el seu comportament replecs que
 no acabo d'endevinar, que no aconseguixo de capir. Això i només
 això és el que em va imbuir, tot just fa una setmana, en el Parc
 de la Ciutadella, a remenar el portamonedes de la noia que seia al
 meu costat. No ho vaig poder resistir! Vaig voler aprofitar el mo-
 ment que ella s'alçava ^(per anar a l'escola) de la mena que acompanyava i de la qual,
~~com es podia conèixer,~~ feia de "cangur", per inspeccionar el ~~seu~~
 portamonedes, que havia deixat entreobert ^{al meu costat i on jo} ~~entre~~
~~que~~ ^{jo havia entenedut} ~~ella~~ ^{en el} ~~entre~~ ^{cabell}
~~de~~ ^{espants} ~~ella~~ ^{de} ~~ella~~ ^{en} ~~ella~~ ^{el} ~~ella~~ ^{cabell}
 d' ~~ella~~ ^{espants} ~~ella~~ ^{de} ~~ella~~ ^{en} ~~ella~~ ^{cabell}
 no hauria existit o hauria estat molt inferior. En aquest cas ~~me~~
 m'hauria fet pensar que era una gran aficionada ^{a les cartes} ~~al joc~~ ^(les)
~~al joc~~ ^{per fer solitaris} ~~al joc~~ ^{o que} ~~al joc~~ ^{duia}
 sola carta, un ~~cinco~~ ^{cinco} ~~cinco~~ ^{cinco} ~~cinco~~ ^{cinco} ~~cinco~~ ^{cinco}
 era al meu costat, de tant en tant treia ^{el} ~~el~~ ^{cinco} ~~el~~ ^{cinco} ~~el~~ ^{cinco}
 tocava, com si necessités encertir-se que era allí, que no s'havia
 mogut de lloc. Potser va ser aquest mateix reflexe el que la va

El març del 1988 surt el tercer recull de narracions de Josep Palau i Fabre amb el títol *Amb noms de dona*. Tal i com s'explica a la contraportada, «*Amb noms de dona* resulta, vist així, una mena d'harem imaginari per part del seu autor, però un harem en el qual la dona ja no és l'esclava o la concubina sinó un ésser humà que Palau intenta penetrar i interpretar, un harem, per paradoxal que sembli, on els valors del feminisme són tinguts en compte i hi pesen en grau divers.»

Palau justifica l'aparició d'aquest recull amb aquest breu text de presentació a mode d'endreaça:

«Als meus néts, perquè ho contin als seus»

Si no t'afanyes a casar-te, en lloc de fills tindràs néts. Aquesta mena de «profecia» una mica amarga, amb la qual m'estigmatitzaven als meus quaranta anys, ha tinut un corol·lari inesperat i més aviat agradós. L'experiència vital a la qual, a causa dels esdeveniments del meu país, he estat sotmès m'ha ensenyat, a desgrat d'aquells vaticinis funestos, que es poden tenir néts sense haver tingut fills. Almenys, en el pla de l'esperit, l'operació és possible. La resurrecció de la nostra llengua—car aquesta vegada es tracta, més que n pas d'una segona Renaixença, d'una resurrecció, si es té en compte la mort que se li tenia preparada—m'ha permès de veure

com la llavor espargida fa molts i molts anys fructificava, a les envistes de la meva vellesa, en les novíssimes generacions d'escriptors catalans. Potser és això el que m'ha insuflat un cert plaer per contar històries. El plaer de l'avi a qui, tot volent complaure els néts, aquests fan felicitat quan després d'escoltar-li una rondalla li diuen: Avi, conta'ns-en una altra! L'acollida que han merescut els meus dos reculls anteriors de narracions l'he interpretada com una petició equivalent. ¿O potser sóc jo qui, tot sol, m'he forjat aquesta il·lusió per tal de rejuvenir-me?

Provença, 10 de juny de 1984